

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 711. Const. Pap. Annus 4. Ivst. Rhin. Iter. Imp. Annus 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

III.

Quid vero Constantinopoli per Constantinum Pontificem actum sit, scriptum inopia later, quidem: tantummodo autem veluti per transeuntem exiis, quae idem Anastasius scribit in Gregorio Secundo (ut dictum est) Constantini successore, licet aspicere, cum videlicet ait, ipsum Gregorium hoc tempore Apostolicæ sedis diaconum optima responsione vinctis de propositis capitulis quaestionibus, cum Constantinopoli esset vpa cum Constantino Papa, plenissime satisfecisse. Quod enim his temporibus nulla alia vertetur quaestio inter Orientales & Occidentales, nisi de capitibus additis ad Quintam & sextam Synodum: satis intelligere possumus, de his Constantinopoli cum eodem Romano Pontifice esse tractatum, de his conventus habitos, atque inter veramque partem diutius altercatum, sed primas retulisse Pontificem, Gregorio diacono constitutionem antiquorum Patrum acerbo defensore: quod & ex ijs, quae superius dicta sunt ex eodem Anastasio Bibliothecario, satis evidenter apparet.

IV.

Quod autem ad Iustinianum Imperatorem pertinet, liquet ipsum hoc anno varijs esse concussum moribus, rebellantibus populis Chersonesi: qui de ipsius crudelissimam vindictam exercuit. Hæc vero quomodo se habuerint, ex ipsi Græcorum petamus Annalibus, qui sic se habent: Memoria recolens Imperator insidias sibi à Chersonensibus, Bosphorianis, alijsq; paratis, aduersus eos naues suas à minima ad maximam omnes misit, mandato, vt quocumq; ea loca habitarent, vniuersi gladio trucidarentur, neque vita cuiquam parceretur. Missi ergo hoc perfecerunt, nemine ipsi resistent: solus ab insantibus cædem abstinerunt, quippe in seruitutem mancipendus. Princeps Chersonensium vix inuicera quadraginta diebus, ad ista custodia, ad Imperatorem missi sunt, alios septem legibus subici in altum suspensos igni assarunt, alios in mare abiecerunt. His cognitis Iustinianus etiam in obstratos infantes insani. Cum in reditu elisum iam Byzantio appropinquaret, periclitata est: mortuorum numerus mitis, repertusq; millium septuagintatium. Id quædam Iustiniano auerit, naufragium autem contigisse hoc anno mense Octobri, noniam Indictione inchoata, Theophanes docet.

a Theopha. & Cedren. in Iustiniano Romani. DIRA VLTIO IN CHIRSC. NINSE.

RUDERI. CUI REK. NINSE.

Eodem anno defuncto Witiza nefario Hispaniarum Rege, postquam annos nonem regnasset, successit in locum eius Rudericus, siue Rodericus, filius Theofredi. Ita quidem ex Iudensis, qui sit, Rudericum regnare cepisse Era septingentesima quadraginta octava, additque ipsum consilio magnatorum Gothica gentis regnum suscepisse, virum belligerum, durum, & ad omne negotium expeditum, sed vita & moribus Witizæ non ab similem, faciem luemque totius Hispaniæ, vt quæ de eo dictum sumus, ostendunt.

I E S V C H R I S T I

ANNVS VII.

CONST. PAP. IVST. RHIN. IER. IMP. Annus 4. Annus 8.

CONSTANTINVS PAPA ROMANVS REDIT.

SEPTINGENTESIMVS VNDECIMVS DOMINI ADEST ANNVS INDICITIONE NONA: quo, mense Octobri, iam inchoata decima Indictione, Constantinus Papa Romam ex Oriente rediit, de quo ista Anastasius breuiter: Egredius igitur à Nicomedia ciuitate, crebris valedictiombus Pontifex astritus tandem festiuitate Domino tribuente, incolam ad portum Caieta peruenit, vbi Sacerdotes & maximam populi Romani reperit multitudinem: ac vigesima quarta die mensis Octobris, Indictione decima, Romam ingressus est, & omnis populum exultant atque letatus est. Fecit autem ordinationes Episcoporum in eundo & rediendo per diuersa loca Episcopos duodecim, etenim vbi cumque contigit præsentem esse Pontificem, illum omnes intelligebant primarij propriumq; esse pastorem, Episcopis omnibus suæ iurisdictionis subijcientibus sal-

ces summo vniuersalis Ecclesie sacerdoti. Pergit vero Anastasius: Post mensis autem tres lapsos nauem peruenit, quod Iustinianus Christianissimus & Orthodoxus Imperator vocatus est, & Philippicus hereticus in imperium promotus est: sed de his suo loco dicendum: iam vero profertur & abfoluamus, quæ fontani huiusmodi Occidentalis Ecclesie.

Hoc enim anno Ecclesie Saxonum sacri capere fundamenta per sanctissimum virum Apostolicum Sverbertum venientem ad eos in abundantia bene dicti, insignis & virtutibus, excitando etiam defunctum morte, potentem in omnibus opere & sermone. Atque ego, qui de his Marcellinus interius prodidit, & ait, inquit, Dominica incarnationis septingentesimo vinctis, sanctus Sverbertus sermone per aduersum non solum in Verba, sed & in pegis & villis vicinis cunctis præparatis Saxonum Evangelium Christi: contigit quædam die Marti, vt effecta videretur diuina celebratio, ut cum ventibus prope in Verleto in villam vicinam, & qualem dicitur, Sverbertus nomine, postea conuersus & baptizatus in ipse Sverbertus Petri & Pauli, & à sancto Sverbertus appellatus Petrus, vt dicitur, fidei & nimia humilitate & deuotione caris alacritate ardentem & lepide, vtiq; talis adhasit oratione & pertenta ad monasterium sancti Sverberti. Preterea enim motum bonorum animo diabolo, idem Petrus carnis sollicitudine onusta lapidibus, efferebatur mortuus, quia per diuersa vulnera capiti extructus fuit. De quo oratione immortales dolerent, manij, conuersus in populum ad illud mirandum, spiritibus foret generosum & dilectum propi inopinatum illius mortem, omni, exequia præparata, vt in populo Ecclesiastica mandaretur sepultura: sepultura in sancto Sverbertus cum deo Verleto suo capite. Qui cum dicitur ex gemitu, audisset, à circumstantibus mortem esse Petri: ipse habens fiduciam magnam in Christo, præcepit emortuum corpus, antequam sepeliret, ad celum suum portaretur.

Quod cum factum fuisset, ipse ad hanc magis turba peruenit, vt exitum proflante, largitus cum multa sepultura, vt in fundens, flexu genibus deuotione etiam ad Deum, vt in suscitatio Petri famuli monasterij. Cuius vix præparatio timuisset, surgens tangendo, cum vultu iuui, iactantur non solum reuixit, & fortiter, vt cum vultu vultu vulnerum, nulla conglutinatione sanguinis per totum corpus reuertunt: de quo omnes Landabant huiusmodi Christi miraculis. Fama horum miraculorum per totam promouit præparatio, vt phyci in fide soludati confirmantur, multa res ostendit ad Christum conuersi, sicut baptizatus Christi, regnat in ipse. Quæ autem postea idem Petrus Janus & incolam vsque ad conuersionem Ecclesie Verdensis, etiam post mortem suam in terra Sverberti: haculque Marcellinus de mortuo ad vitam reuocato.

At licet verbum Dei in terram illam minime tunc abloque tractu cecidit: haud tamen iterum terra illa reddidit, quem par erat, ex tanta cultura fructum, quæ id inferius idem auctores de eodem Sverberti. Iam quæ in vicino habitantibus predicando, peris parum in manu fecit in conuersum carum, eo quod esset deuotus datus carum & barbara mentis, non tamen propter hoc desina, qua vultum eam seruere predicant, multo vultum & vultum conuersi ex eo, qui repudiatu forditus idolorum, fidei sunt fuerit alid. Quibus, vt bonus pastor in populo disponant tanquam filios & negotiator, interram Dominum tratis: ipse enim seruat vultum virtutum domi celitus ditatus, Deo in vultum gratas, vt quæ fulsit in clero: nam possum inter Gentiles, id præparatum vultum gentes operatus est, Dominus cooperante, & in mortem cooperante, sequentibus miraculorum diuersis signa. Iam Marcellinus.

Ex his quidem nostri temporis Saxones in illa conpellare licet verbus Apostoli de: Si filius ipse, etiam in carnis capere, nisi carne conuersionem? Quis ergo & illis vultus spiritum, & opeatus est virtutes in vultu in tantum Apostolicus Sverbertus: Quis in tanta ligno carum dicitur dictionis abundantia superuenit ad eos, vt posthinc

velorum primam Apolloniam Suiherum ? In vos igitur conuertitur in delinquentes lachryme Hieremie a voce conuertat tonitruus ille, cum ex precordiis intimis hinc inde illud exclamaret: *Obliuiscite uos super hoc, & porta eius de solamini reuoluerit, dicit Dominus. Dux mala fuit populus meus, ne dereliquerint fontem aqua uiae, & forsiterant sibi experire dissipata, quae continere non valent aquae. Sed spero fore aliquando, ut excitentur uoce Domini eadem interpellatione, qua Angelum monuit Ecclesiae Ephesi dicens: *Memor esto itaque, unde excederis, & super penitentiam, & prima opera fac, &c.* Sed iam quod polliciti sumus) ad res Orientales conuertamus orationem.*

Cum igitur Anastasius tradat, post tres menses a reditu Constantini Pontificis in Urbem, qui contigit (vt ait) vigesima quarta mensis Octobris allatum ad ipsum nomen de ree Iustinianum Imperatoris, uoq; circa annos finit, cum accidisse possumus intelligere. Quomodo autem id factum sit ex Graecorum Annalibus est promendum. Vbi enim Theophanes dicit illa superius memorata, quae aduersus Chersonenses iussu eiusdem Imperatoris sunt perpetrata, narrat: hand Imperatorem quiescisse tradit, sed maiore exarscens emissa ad interitum omnium hoc anno deno parasse classem armatam, quo solus ueretur omnia, solumque aratro profunderet. Hoc autem cum illi intellexissent, miserunt, ut iam Imperator resisteret, petentes auxilium a Chatano Principe Gazorum. Ne autem miseri pati cogentur quae in eis iam Imperator praecipere erat, obliuiscit Deus, excitans aduersus eum nobiles uiros Eliam Spatharium atq; Bardam Philippicum ex insula Cephalena, ubi relegati fuerant; tenocors, quidem essent classis praefecti. Huius autem cum Imperator compelleret apud Chersonem esse tumulatos alios loco ipsorum duces misit: qui dolose admissis Chersonis a ciuibus trucidati sunt, a peram aduersus Iustinianum defensionem iam concludamibus, & acclamantibus Bardam Philippicum Imperatorem.

Hic cognitis Iustinianus, in Eliam ueluti facti auctore commoratus, quod non posset in ipsum, in eius domesticos firem conuertens, illum eius in matris sinu peremit: ipsum uero eius coningem eo quo natione Indo ignominia causa collocat in mari monium. Misitque aliam classem aduersus rebelles. Sed cum qui misit erant, ob nimiam difficultates hand praestare possent, quod Imperator facillime preceperat, merentes, se in fecta redire ad eum vindicte paratum & ipsi Philippicum Imperatorem acclamare coeperunt absente, petentes a Gaiano, ad quem obsecrante ipsum rediit. Quod cum factum esset, omnes simul cum nouo sine reuerit Imperatore. Qui appropinquans Constanti nopoli, aduersus Iustinianum inmittit Eham, & contra Tiberiu eius filium Maurato Patricium & Ioanmem Spatharium proficisci iubet.

Quid uero isti fecerint, audi terribilem dignam comminatione tragodia: *Vbi autem inquit Theophanes) Maurus cum Ioanne ad Babacriam peruenisset (templum illic erat de genitrici Mariae) inuenit Tiberium altera tenentem manu ceterum Iustianum sancta uoce Dei & Dei genitrici u altera precepisse legem, & in collo phylacteria (erat ha sacrosancte reliquia) extra tribunal. *Autem residens in Anastasiam patris eius matrem: qua Mauri pro uoluntate pedibus, stegitabat, ne sine occideretur nec Tiberiu, ut pote qui nihil cognoscerat prauum. Camq; ille pedes haurat inuenerit, & cum lachrymis supplicaret, ingressus est Stratus (ad iter cognomen tunc Ioanni Spathario) & vi arripuit illum, & praecipue quidem legem ab eo subalata supra mensam posuit phylacteria uero in collo suo suspendit. Puerum autem foras eulcise, & spoliata, supra limes exaspoguttur eius instat eius securant, & hinc in templo sanctarum Anagororum, Cosmae scilicet & Damiani, quod Paulina uocatur, Petri mandarunt. Comprehensus praeterea & Narociacorum primus Patricium & Comis obsequio, & in uicinia eius.**

Terra Elii uia cum eo, qui flammae descendente in Damascum, & ad sermone: cum eo, qui illic erat exercitu ueniente, uero: ut impetrato populo qui erat cum Iustiano, praebente:

sequstrati sunt uniuersi, & discesserunt a Iustiano, solum hunc deserentes, & ad partes Philippis confluentes. Tunc praedictus Elias serore repleti, carrens, tollit eius comprehendens, pugione, quo erat accinctus, caput eius amputauit, & per Romanam Spatharium ad Philippicum misit. At uero Philippicus per eundem Spatharium hoc ad Occidentales partes usque Romanam transmisit. hincq; de ree Iustianini & Tiberij eius filij Theophanes. Qui igitur tanquam fera bestia humanum sanguinem sitiens, adeo in sibi subditos populos fuerat debacchatus, suo suorumq; sanguine supplicium luit, postleris relinquens exemplum, in seipso suisque fiam ad Deo expectare debere uindictam, cum in populum sibi creditum immanes Principes seciunt. Factumque secundum uerbum Domini ad Hieremiam c. *Adhaec innumus tuos de terra, quam uisus: quia ignis successus est in serore meo, super uos ardebit, dum exulem in Philippicum & postea latentem inter barbaros accinxit uindicta gladio, hominem alioqui Deo multipliciter inimicum, nimium ob deprauiatos uiae mores, & (quod deterius est) haereti labefactum Monothelitarum haereticorum, quos eo uehementius factus iam Imperator aggressus est propugare simul & eorum haerem, coque ardentius propagari, quod unipsum acceptum secebat Imperium, qui fore ipsum Imperatorem praedixisset, cum & eodem praemij loco pollicitus esset Sexta Synodi abolitionem. Porro rem gestam Theophanes ita narrat:*

Prinquam imperaret, erat quidam inclusus in monasterio Calistriae praesens (qui scilicet astronomis inspectionibus futura praedicere consueuerat haereticis monothelitis) qui ad se uenienti Philippico dixit: Imperium tibi est repositum. At ille turbatus est: Et ait Inclusus: Si iubet Deus, in quam uobrem contradiet? Hoc autem dico, quia Sexta Synodus nulla facta est: Si uero imperauerit, haec propheta, & Imperium fiet tibi forte atque longum. Qui cum iuramento ponderis ei, se hoc facturum. Cuius autem Leontius Iustianum successisset, ascendit Philippicus ad Inclusum: Qui dicit ei: Ne sequeas, sed tibi. Camq; absumarus imperasset, rursus ascendit ad eum. Cui iterum ille ait: Ne accelere: illud enim te praesolatur.

Porro cum Philippicus hoc quibusdam amicis suis iussit confessus confulteret ab eis absumaro nauatum est. Qui casum, & tantum atque feruor uis uis aligatum hunc in Cephalenam exulem misit. Cum autem Iustianus impetrum suscepisset, reuocauit eum. Et cum regnaret, fecit Pseudosynodum Episcoporum iuxta Pseudomonachis & Inchofermonem, & abiecit sanctissimam & uniuersalem Sextam Synodum. sed de Synodo sequenti anno agendum erit. Pergit uero Theophanes: *Eodem anno ille uanis uolentium caecitate incurrit, subdit Cedreus: Cuius quoq; Patriarcha exurbato, Ioanmem sua impietatis foenum in solo praesent. Eius hic Philippicus cognomento Bardanus, in colloquio sacrosanctus, atque prudens habitus, sed in aduersionis suis ab hinc grauitate & multitudine uia uersantur, uicinis, extrorsum sibi insamiam parauit. Ita quidem, ubi grauitur deliquerunt Orientales, Pseudosynodum colligentes, aduersus veterem Ecclesiasticam disciplinam, ipsamq; Romanam Ecclesiam tot tantosq; sunt coacti patri: annos, non dicam Imperatores, sed monstra Leontium, Absumarum, & Iustinianum in futuro actum, Philippicum, Leonem Iustianum, & alios nefandissimos.*

Sed de Philippico modo agendum, qui ubi est creatus Imperator, dum ex more profissionem Catholicae fidei mittere debet ad Romanam Pontificem, misit haereticam execratione dignam: quam in de Constantinus Pontifex respuit. Nam de his haec Anastasius Bibliothecarius. *Eius & Sacram cum prauis dogmatibus execratione Constantinus suscepit, sed cum Apostolica solum confilio respuit. Huius rei causa est: lo fidei accensum omni caru Romana urbis imagine, quae Graeci uocantur, uocant sed continentem sanctas et uniuersales Synodos in Ecclesia B. Petri exere. Etenim inter alia notanda idem Philippicus Imperator sanctas sex Synodos aemethicas pictura effigias de pariete ebradi praecipit: contra quod Imperatoris facinus Pontifex nictus, quas ille destruxit, ipse eo modo, quo erat ante, restituit. Sed paulo interius haec idem Anastasius:*

isilem temporibus, cum statisset populus Romanus nequa-

c Hier. 15.

IX. PSEUDO-MONA-CHYS SEX-TAM SYNO-DVM ARRO-GANDAM PETIT.

X.

SVARVM CVLPA, EVM FOR-NODANVS ORIENTA-LIS.

XI. CONSTAN-TINVS PA-PAE REGO-IBUS ETI-AM BERTICAM PROPHETIAS IMPLEA-TURUS. B. PETRI ROM.

XII.

I E S V C H R I S T I
A N N V S 712.

CONSTANTINI PAP. PHILIPPI IMP.
Annus 5. Anno 1.

CONTI-
CYATIO-
NES IN
VIRI IN-
TER DY-
CES.

Paul. dia-
con. 6. c. 33
6. ad in
Ciren.

XIII.
FELIX EP-
SCOPVS
RAVEN-
NARVNI
TIVIT.

FELIX GLA-
RIVS SAN-
CTIVS.

Paul. dia-
con.

XIV.
BENEDI-
CTVS ME-
DIO-
LACIVS
ROMAN
VNI.

quam hactenus Imperator in nomine aut chartam, vel pergram solum
suscepit, unde nec eius effigies in Ecclesia introducta est, nec eius no-
men ad Missarum solemniam proferebatur: condidit vi. Petrus quidam
pro ducatu Romanam urbem in viciniam dirigeret praecipit, & pro
eiusmodi causa acciperet. Dumq. innotisset, quod nomine hereti-
ci suo promotione idem Petrus fuisse potius: zelo super accensa ma-
gna pars populi Romanam statuerunt nullo modo hunc Ducem suscepe-
re. Et factum est, ut dum Christophorus pueri erat Dux, ab huius cau-
sationem Agathone & suis hominibus concitarent, bellum civile
exortum sit, ita ut in via Sacra ante Valatium sese committerent,
& ex utroq. partib. amplius, quam viginti quinque viros plagarant,
atque interirent, donec Pontifex mitteret Sacerdotes cum Epi-
scopis & Crucibus Dominicis, sicq. partes sedarent: nam pars Petri ista
auxiliata, ut nulla illi esset spes vincendi. Verum ad Pontificis ius-
sum pars alia, quae & Christiana vocabatur, recessit, sicq. huiusmodi
heretici pars valuit Petri, ac si sola attrita cecideret. h. ec. Anastas.
Eodem de nomine heretici Imperatoris exolo & execra-
bile factum tradunt b. da. Paulus diaconus 4., atque Ado-
Wenensis b. Habes ex iisdem Romanam Rempublicam
gubernatis huius temporibus, solitam esse per Duces, qui mite-
rentur ad Imperatorem, hinc & Romae Ducatus dicitur
fuisse: de quo dicendum erit inferius. Porro has alterca-
tiones Romae usq. ad obitum Philippi perdurasse, quae
post haec subijcit Anastasius, docent.

Eodem quoque anno accidit, ut qui Iustiniani volun-
tate tenebatur relegatus in Pontum Felix Archiepiscopus
Ravennae caecus redditus, idem ea occasione fuerit exi-
lio liberatus: nam & de hoc ipso idem Anastasius ec. ha-
bet: Eodem tempore Felix Archiepiscopus Ravennae ab exilio redi-
tus, pueritiam natus, licet oculorum lumine privatus, ad propria
tamen redegit solens, & solita, quae ab universis in sacris Episcopo-
rum sunt indicula & fidei expostiones, & hic consessus est, sicq.
consiliorum promeruit absolutionem. haec Anastasius, quibus
indicatur, ad meliorem mentem ex diuturna vexatione
redditum esse Felicem, & ex praescripto constitutionum
superiorum Romanorum Pontificum cuncta plenissime
prestasse, quae praestanda erant; ob idq. Catholicae com-
munionis ab eodem Pontifice Constantino participem
factam esse.

Qui vero copiose profectus est res Ravennates, Hie-
ronymus Rubens, hunc tradit egregia elatuisse sanctita-
te, consensisse etiam in actis, redemptemq. ab Oriente
fecerit facras reliquias sanctorum plarium deutiliter: re-
fertq. eiusmodi inscriptionem eius venerando sepulchro
inditam:

HIC TUMVLVS CLAVSVM SERVAT CORPVS
DOMINI FELICIS SANCTISSIMI AC TER BEATIS-
SIMI ARCHIEPISCOPI.

Profuit quidem Felici ista vexatio, ut illud Danicium
& letus occinere: Bonum mihi, quia humilissime, ut dicitur
iustificati me tua.

Constat eisdem Anastasij testificatione, venisse hoc
tempore Romanum Benedictum Archiepiscopum Medio-
lanensem, causam profecturum aduersus Episcopum
Ticinensem, cum eum sibi vendicare conatus est sub sua
iurisdictione Episcopum suffraganeum. haec enim de eo
Anastasius: *Venerabilis & Benedictus Archiepiscopus Medio-
lanensis Romanam orationis vota, & suo se Pontifici presentare: al-
tercatum vero est pro Ecclesia Ticinensi, sed victus est, eo quod a pri-
sco temporibus sibi apostolica eiusdem Ticinensis Ecclesiae Antistes ad
conservandam pertinebat atque pertinet. haec ipse: Habet eam
idem Paulus diaconus, qui & his subdit: Fuit autem idem
venerabilis Benedictus Archiepiscopus vir egregius sanctitatis, de quo
per vniuersum Italiae bono opinio fuit fragrat. haec Paulus
Relatus quidem reperitur Benedictus hic inter sanctos,
eiusque memoria adscripta sacris tabulis die vndecima
Martij annis singulis in Ecclesia iteratur. Ceterum fuit
eodem controuersia iterum atque iterum diuersis tem-
poribus excitata, multaque hinc inde allata. sed de
his modo hactenus ad institutum: iam
ad anni sequentis res gestas
transeamus.*

SEPTINGENTESIMVS duodecimus annus agitur Re-
ptoris decimo Indictione, quo Philippicum Impera-
tori, ubi stabilis sibi Imperium vitus est, occidit antea
qui Iustiniano fauente, mox quod dicitur in ecclesia
perficere est aggressus, cum praefectum ad id praefectum
sua promissione teneret, nimirum ut Sextam Synodum
cōdemnaret, in qua heretici Monothelitarum heresi-
sum damnata fuerat, faceretque ut ipsa praefectum
dicens possimilio ab omnibus recipere. Ad quod im-
pledum e o maiori studio mouebatur, quod quibus
Imperium praedixisset, hoc etiam veluti diuinitus oraculum
adiecisset, fore & ipsi Imperium diuinitus, ad omnia
plurimos propagandum, si quod Deo placitum esset, ut
absq. mora impleter, nempe in eandem (vi. archiep.)
in istam Sextam Synodum medio penitus tollerent. Quae
igitur nihil magis optabat, quam potiori longae ante-
petio, nihil impensius sibi agendum parauit, quam
eandem sanctam Synodum aduersus Synodum per
scopos aboleret.

At currentem licet, ad id agendum Pico propheta
in calcaria addidit pergebant, & aliorum Monothelitarum
stimuli excitabat. Qui enim sub Orthodoxis Pontifi-
bus, fulgente Catholica fide, veluti vespertilio inter
bit in antris, iam ad occasum declinare die, dextro ope-
ne emergentes, vna cum faustis actionibus non impo-
ratoris, damnationem Sextae Synodi condamnatae, in-
quebatur hos insanum vulgus, scilicet qui omnia Impera-
toris gratia possidebant.

Imperator igitur, ut quod conabatur, faciliorem
sequi posset effectum, primum omnium Cyrum Cales-
tinopolitanum Episcopum in exilio dimisit. Cuiusnam
mittit: ad quod agendum digressus est per eos, quos
ea, quam iustissima videbatur, quod in illorum aliena
necesse concederet pro arbitrio crudelissimi Impera-
toris, qui Callinicum Patriarcham in exilium melle-
poculisq. orbatur in exilium eiecit, ut quod
rum in eam cathedram contra omnia iura Ecclesiae
subleuaret iam vero adesse tempus, ut perperam facta
re redderentur, vi eiecerit concilia iura, & ex illa
sistoria reuinceret. Sic igitur gradus de offio Constantini
eius (quem vidimus) delectus est Monothelitarum
signatus Ioannes. Qui enim in eam sedem praesens
erat monachus ille, qui Imperij Philippico praesens
eodē supplicio quo Elias a magis, a Deo percutus
caecitate, magis & ipse: ut eadem parte reuocet, per
eandem culpa damnaret.

Eucto igitur in solium Patriarcha Monothelitarum
ipso & in ipso tanquam in caudine vincta Occidentem
moueret Ecclesiam: nam in primis quae tunc iam reuera
Ecclesiae carere postq. bus, ad eas non iam Imperator
noti heretici Monothelitarum prononebantur Episcopi
sed & horum immensus cito uictus est numerus, cui
licet Catholici, tamē iacturam cathedrae, cui passim
Cyrius Patriarcha, sibi timentes, eandem possidit, quae
Imperator, euectio agere illi sunt profecto, ita ut illi
sibi sedem Episcopalem putantes, si quam idoneam
Imperator & Patriarcha, quae & ipse prostrare, mox
re vero sedem coium, qui Sexta Synodus ageret, deo-
tores, vel resistere, aut dissentire reprecitatus Imperator
& contradiere Patriarcha, ita plane successit, ut
erant Orientalis Ecclesiae, ut non sic inuenerunt abbas
surgeret ex aduerso, & stare pro muro domus huius
disperit essent tanta ruina lapides sanctuarii, firmam
quod non fundamēto solidae petrae firmet, in aedificat.